

всички французски историци и биографи на Тюренна, всеобщата скърбъ, която неговата смъртъ възбудила въ армията му, у Людовика XIV, при двора му и въ цѣла Франция, надминува всѣко описание. Никой и никога не е билъ тъй оплакванъ, както Тюреннъ отъ войницитѣ си. Скърбътъ била обща и еднаква въ всичкитѣ слоеве на народа: много градове се облѣкли въ трауръ, цѣлото население отъ селата и градоветѣ сръщало и испроваждало тѣлото му, по цѣлия пжтъ отъ армията до Парижъ. Людовикъ XIV, като искалъ да почете по достоенъ начинъ високитѣ дарби на Тюренна и голѣмитѣ заслуги, които той принесълъ на Франция, заповѣдалъ да погрѣбватъ тѣлото му въ кралската гробница — на аббатството Сенъ-Дени. А по кѣсно смъртнитѣ му останки били прѣне-

сени въ съборната черкова на дома на инвалидитѣ въ Парижъ и на мряморната му гробница, сръщу гробницата на Вобана, е начертанъ простъ, но краснорѣчивъ надписъ: »Turenne«.

Въ заключение може да се каже, че Тюреннъ би ималъ пълно право да бжде туренъ на рѣда съ най-великитѣ полководци въ историята отъ древнитѣ, новитѣ и най-новитѣ времена, ако би се намиралъ напълно въ независимо положение — такова напримѣръ, въ каквото се намирали Александръ Великий, Юлий Цезаръ, Густавъ-Адолфъ, Фридрихъ Великий, Наполеонъ I и даже Аннибалъ. Но и това, което извършилъ Тюреннъ въ пълната си и съвършенна независимостъ, безспорно го турва извънрѣдно високо въ рѣда на великитѣ полководци отъ всичкитѣ времена и народи.

